

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Federiko Moća
Izvini, ali hoćeš li da se udaš za mene?

Izdavač: Čarobna knjiga
Za izdavača: Borislav Pantić
Plasman: 021/439697
Lektura i korektura: Jelena Trošić
Prelom i priprema za štampu: Dragan Bibin
Štampa: Eternal Mix, Beograd
Tiraž: 1500

Naslov originala:
Federico Moccia
Scusa ma ti voglio sposare

Copyright ©2009, Federico Moccia
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korice:
Dragan Bibin
Copyright © Čarobna knjiga 2011.

ISBN 978-86-7702-208-2

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.131.1-31

MOĆA, Federiko

Izvini, ali hoćeš li da se udaš za mene? / Federiko Moća ; s italijanskog prevela Biljana Janković. - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd : Eternal Mix). - 559 str.; 21 cm. (Biblioteka Okean/ [Čarobna knjiga])

Prevod dela: Scusa ma ti voglio sposare / Federico Moccia. - Tiraž 1500.

ISBN 978-86-7702-208-2
COBISS.SR-ID 186812172

Federiko Moća

**IZVINI, ALI
HOĆEŠ LI DA SE
UDAŠ ZA MENE?**

S italijanskog prevela
Biljana Janković

**Čarobna
knjiga**

*Mojim prijateljima. Onima koji su u braku i koji to nisu.
I svima onima koji o tome razmišljaju.*

Oženiću se tobom zato što
umeš da me shvatiš
i niko to ne zna kao ti

Oženiću se tobom zato što
voliš da se smeješ
i stvarno si luda kao ja

Oženiću se tobom zbog toga
možeš se kladiti u to
kada te jednog dana
kada te pronađem.

Eros Ramacoti, *Oženiću se tobom zato što*

1.

„Volim te.“

Skoro da bi hteo to da izgovori u tišini, šapatom. Umesto toga, Aleks se jednostavno osmehne i pogleda je. Spava, onako među čaršavima, ostavljena. Lepa, meka, senzualna, s lako napućenim i poluotvorenim usnama koje još uvek mirišu na ljubav. Njihovu ljubav. Njihovu veliku ljubav. Zaustavi se, ukoči na tren. Sumnja. Niki, a da li ti se ikada svideo neko drugi? Aleks začuti čak i u mislima, nepomičan, malko se odmakne kao da želi da izoštri sliku. Osmehne se. Ma ne, nije moguće. Šta to pričam? Niki da se sviđa neko drugi... Nemoguće. Onda ponovo sumnja, mala senka, delić njenog života u koji on nikad nije imao pristupa. I njegova krhka sigurnost odmah se rasplinjava, kao kakav sladoled u avgustovskom danu, na moru, u ruci nekoga ko je odlučio da započne dijetu.

Već je prošlo godinu dana otkad su se vratili s tog svetionika, s Plavog ostrva, prelepog ostrva zaljubljenih.

I za tren je ponovo tamo dole.

Kraj septembra.

„Alekse, pogledaj... Pogledaj... Ne bojim se!“

Niki je gore na litici, potpuno naga, kao naslikana, sa suncem iza leđa, a onda osmeh nasuprot svetlosti. I urlik.

„Skačeeem!“ I baca se u prazninu. A njena duga, tamna kosa, s ponekim svetlim pramenom izbledelim od sunca i mora svih ovih dana na ostrvu, lagano zabačena unazad i onda – pljus! U vodi je. Hiljadu plavih mehurića oko nje i ona se pojavljuje u plavetnilu tog mora. Aleks se smeši i veselo vrti glavom.

„Ne mogu da verujem, ne mogu da verujem...“

Onda se digno s niže stene gde je čitao novine i baci se i on u vodu. Za tren izroni blizu onih mehurića i ugleda je kako se pojavljuje i već smeje.

„Aha, znači, svidelo ti se? Ti to ne bi umeo, plašiš se.“

„Ma šta pričaš?“

„Pa onda, hajde... Napred, samo skoči!“

„Ne, ne sada... Imam pametnija posla...“

I smeju se i grle se, nagi, s nogama koje se brzo pokreću pod vodom kako bi se održali na površini. I jedan slani poljubac, dug, mek, tog slatkog ukusa ljubavi. I njihova topla tela koja se približavaju jedno drugom i spajaju u svežoj vodi. Sami. Sami u moru. I još jedan poljubac, i još jedan, i još jedan. A onda nalet vetra. Novine lete sa stene, podižu se, lepršaju u daljini, visoko, kao papirni zmaj bez kanapa koji se, mahnit i buntovan, iznenada otvara i širi krila. I kao da se novine umnožavaju u druge, identične listove, i paf, i one se otvaraju na vetru i onda padaju, na Aleksa i Niki, u brišućem letu.

„Neeee! Moje novine...“

„Ma šta te briga, Aleks! Šta to moraš da doznaš?“

Razdvoje se i brzo zaplivaju da pokupe mokre stranice, jednu reklamu, neku lošu vest, vesti iz ekonomije, hroniku, politiku, zabavu. „Evo, vidi... To su moje novine...“ Ali to je samo na tren, a onda se Aleks osmehne. Zaista, šta to moram da doznam? Šta mi je pa potrebno? Ništa. Imam sve. Imam nju.

Aleks posmatra Niki, a ona uzdahne i okrene se u krevetu kao da je čula sve ove njegove uspomene. Zatim uzdahne dublje i nastavi da spava kao da ništa nije bilo. I Aleks se ponovo, kao čarolijom, vraća dole, pred onu vatru zapaljenu na plaži, te iste večeri. Jedu sveže ulovljenu ribu, i peku je nad drvima koje su sakupili u obližnjem šipražju. A onda, sati ispred tih plamenova koji se malo-pomalo gase, osluškajući disanje mora i kupajući se noću pod mesečinom, u onim baricama koje su se stvorile nakon plime. Sada je ova morska voda, zarobljena u sunčanom danu, topla.

„Hajde, dođi, idemo u tajnu pećinu, u stvari ne, u bleskavu pećinu, ili u pećinu duge...“ Daju imena svakom kutku plaže, od prirodnih bara do drveća, stena, litica. „Ma da, ovo je slonova stena!“ Samo zbog čudne krivine koja liči na neko smešno uvo. „A ovo je mesečeva stena, a ovo stena mačka... A ovu stenu, je l' prepoznaješ?“

„Ne, koja je to?“

„To je stena seksa...“ I približi se Aleksu, grizući ga.

„Jao, Niki...“

„Uf, što si dosadan... Ja sam mislila da smo na ovom ostrvu kao u *Plavoj laguni!*“

„Istini za volju, ja sam mislio na Robinzona Krusoa i njegovog Petka...“

„A, je li?! E sad ćeš da vidiš šta su divljaci!“ I još jedanput ugrize Aleksa.

„Jao, pa Niki...!“

Izgubili su osećaj za dan i noć, za vreme koje teče, za to što nemaju poslovnih sastanaka, jedu i piju samo kada im to stvarno treba, nemaju problema, svađa, ljubomore.

„Pa ovo je raj...“

„Možda, ali ipak se treba malo približiti...“

„Hej...“ Niki se smeši. „Šta to radiš?“

„Želim...“

„Ali tako ćemo otići u pakao...“

„U raj! Izvini, ali ako te zovem ljubavi, onda imam propusnicu u raj...“

Niki pravi ustima mehuriće, izgleda kao tiho grgoljenje neke devojčice koja je neodlučna šta da kaže, kao da joj je potrebno da i nju pitaju za savet. I da je vole. Aleks je gleda i smeši se.

Sada je već prošlo više od godinu dana kako su se vratili u Rim. I svaki je dan bio drugačiji, kao da su oboje doslovno shvatili onu pesmu sa „Subsonika“. *Naviku ćemo nas dvoje izbeći, u izjavama boli i ljubavi, u željama, nikad se ne predati...*

A onda je Niki upisala književnost, odmah počela da uči i već je dala nekoliko ispita. A Aleks je ponovo počeo da radi, ali ih je vreme provedeno na Plavom ostrvu nekako obeležilo, učinilo magičnim, sigurnim... Ali se Aleks, nekoliko dana nakon povratka, osetio čudno vrativši se u svakodnevicu. I onda je odlučio. Želeo je da sve ostavi iza sebe, da nijedna stranica njegovog novog života ne ponese ukus prošlosti.

I tako, tog dana, neverovatno iznenađenje...

„Alekse, ali ovako izgledamo kao dva ludaka...“

„Ma kakvi... Ne treba da misliš na to...“

„Ali kako mogu da ne mislim?“

„Eto, nemoj da misliš i gotovo. Stigli smo.“

Aleks izađe iz kola i brzo ih obiđe.

„Sačekaj da ti pomognem.“

„Ma, naravno... Zar bih mogla da izađem sama ovako uvijena! Možda ću izaći i na pogrešnu stranu, onda preći ulicu i...“

„Ljubavi! Nemoj to da kažeš ni u šali... Naravno, u tom slučaju nikad te više ne bih zaboravio.“

„Budalo!“

Niki, još uvek s povezom, pokušava da ga udari po ramenu, ali pošto ne vidi, baca se u prazno. Onda ponovo proba i ovog puta ga pošteno udari u vrat.

„Jao!“

„Tako ti i treba...“

„Ali šta?“

„Da, da... Kad pričaš takve gluposti.“

Aleks masira potiljak pred razrogačenim očima vratara. „Ali, ljubavi, pa ti si rekla...“

„Da, ali si se ti odmah nadovezao glupavom šalom!“

„Kojom?“

„Znaš ti dobro... da me nikada ne zaboraviš u slučaju da završim ispod kola...“

Aleks je uzme za ruku i povede prema ulazu.

„Jesi li razumeo šta sam rekla, Aleks?“

Niki ga štipne.

„Jao! Naravno, ljubavi...“

„Ti ne smeš nikada da me zaboraviš...“

„Naravno, ali na taj način uspomena jača, eto, ako ovako s povezom završiš, na primer, ispod neke vespe...“

„Budalo!“ Niki ponovo pokušava da ga udari, ali ovoga puta Aleks se brzo sagne i zađe iza njenih leđa, da ne bi dobio još batina.

„Ljubavi, šalio sam se...“

Niki ponovo pokušava da ga uštine. „I ja!“

Aleks pokušava da izmakne njenoj ruci, ali ga na kraju i ovog puta ona sustiže. „Jao!“

„Jesi li razumeo ili ne?“ Niki se smeje i pokušava i dalje da ga uštine dok je Aleks gura s rukama na njenim ramenima, držeći se podalje.

„Dobar dan, gospodine Beli.“ Portir ga s osmehom pozdravi. Aleks mu s kažiprstom na usnama da znak da čuti.

„Pssst!“

Niki se, još uvek s povezom, sumnjičavo okrene.

„Ko je to bio?“

„Neki čovek.“

„Da, to znam, čula sam ga... i poznaje te! Ali, gde smo to mi?“

„To je iznenađenje! Imaš čak i povez... Zar misliš da bih ti rekao?! Ma daj, molim te... Evo, stani tu.“

Aleks je zaobiđe i otvori ulaz.

„Hej, stoj tu...“

„Stojim.“

Niki uzdahne i prekrsti ruke na grudima, Aleks uđe i pozove lift, a onda se vrati po nju.

„Hajde, napred, samo napred, pazi na stepenik, samo pravo... Pazi!“

Niki se uplaši i odskoči unazad.

„Šta je?“

„Ah, ništa, ništa, izvini... Pogrešio sam!“

„Budalo! Umalo srčka da me strefi!“

„Ljubavi... Suviše psuješ... Ponašаш se loše prema meni.“

„Pa kad si budala!“

Aleks se nasmeje i taman da pritisne dugme lifta, kad pre nego što su se vrata zatvorila uđe jedan gospodin. Debeljuškast, veselog lica, ima oko šezdeset godina. Na tren se začudi, pogleda veselo u Aleksa, onda u Niki s povezom, onda ponovo u Aleksa. Zatim podigne obrvu i napravi lice iskusnog čoveka, čoveka koji je zaista mnogo toga prošao.

„Idite, samo vi idite... sami!“

I izađe s osmehom nekog ko poznaje život.

Aleks zavrti glavom i pritisne dugme. Vrata se zatvore. Niki je radoznala i pomalo uzbuđena.

„Može li se znati šta se dešava?“

„Ništa, ljubavi, ništa, sve je okej.“

Lift stigne na sprat.

„Evo, stigli smo, za mnom.“ Aleks je uzme za ruku i povede duž odmorišta, trkom otvori vrata, uvuče Niki i zatvori ih iza svojih leđa.

„Hajde, Niki, dođi... Dođi sa mnom. Pazi, hajde, prođi ovuda.“

Pomogne joj da savlada jedan stočić, divan još uvek prekriven celofanom, čiviluk, zapakovani televizor. A onda otvori vrata jedne velike sobe.

„Jesi li spremna? Ta-na-na-naaa!“

Aleks joj skinje povez s očiju.

„Ne mogu da verujem... Pa mi smo u mojoj sobi!“, Niki se okreće.

„Kako si uspeo da uđeš u moju kuću... Ma kakvo je to iznenađenje? Jesu li ono malopre bili moji roditelji? Ali oni ljudi su imali neke glasove... Nisu mi ličili na njih.“ Niki izade iz sobe i zamalo je udari kap. Tu je potpuno drugačija dnevna soba, drugačiji hodnik, ostale sobe. A onda kupatila i kuhinja, potpuno drugačiji. A onda se vrati u svoju sobu.

„Ali, kako je to moguće?“ I ugleda svoj sto, iste postere, iste zavese, plišane igračkice. „Sve moje stvari... ovde, u nekom drugom stanu!“

„Da, preselio sam se zbog tebe, želeo bih da se u ovoj novoj kući osećaš kao da je tvoja...“ A onda je zagrla. „Eto, a kada poželiš da budeš ovde sa mnom, imaš baš svoju sobu...“ Aleks joj priđe i pokaže na svom mobilnom telefonu sve one fotografije Nikine sobe, koje još uvek čuva.

„Ali, kako si to uradio?“

„Po jedna fotografija s vremena na vreme...“, Aleks se osmehne i vrati telefon u džep.

„Najteže od svega bilo mi je da nađem sve ove plišane igračke... Je l' ti se sviđa? Ne smeš da kažeš ne... Ti si sve izabrala!“ Niki se nasmeje, a Aleks priđe i zagrla je.

„Hoćemo li da ponovimo sobu?“ I lagano je poljubi, meko, veselo. Onda se odvoji, nasmeši i tiho joj prošapće, izgubljen u njenoj kosi, blizu uha: „U tvojoj smo sobi... Ali nema opasnosti da uđu tvoji! Savršena je. Adrenalin... ali na sigurnom.“ I završavaju na tom novom krevetu. Njenom krevetu, njihovom krevetu. I za tren se tako gube u tom smehu, u tom uzdahu, u tom novom gnezdu koje odmah miriše na ljubav.

Malo kasnije.

„Ah... Ovo bi trebalo da budu tvoje fioke od stola...“, Aleks priđe i otvori ih sve tri istovremeno, „ali ovde su lažne, napravio sam od njih mali bar...“ I izvadi bocu šampanjca. „Ko zna šta je bilo u onim fiokama u tvojoj kući... Probao sam da ih otvorim, ali su uvek bile zaključane...“

Niki se osmehne. „Male i velike... tajne.“ A Aleks je pogleda, prvo se nasmeši, a posle se zamisli. Ali, onda jedan poljubac i još jedan i još jedan. I malo šampanjca i zdravica: „Za ovu novu kuću!“ I mehurići, smeh i onaj pogled iznenada drugačiji... I ljubomora odmah nestaje, paf, odlete tako, s ukusom sve te ljubavi.

Aleks je uzme za ruku i pokaže ostatak kuće, dnevnu sobu, kuhinju, kupatila, još toliko stvari koje zajedno treba da izaberu. Uđu u spavaću sobu. „Pa stvarno je lepa...“, i Aleks ugleda svoj rokovnik na stočiću. Priseti se svega što je napisao, reči i svih glupavih, beskorisnih proba koje je izveo u svojoj kancelariji. A onda ta rečenica. „Dogodi se trenutak u životu kada se savršeno zna da je to trenutak da se baciš. Sad ili nikad. Sad ili ništa više neće biti kao pre. I to je ovaj trenutak.“ Skočiti. Skočiti. A onda, iznenada, njen glas. Ponovo sadašnji trenutak, noć.

„Aleks...“

Okrene se prema njoj. „A? Da, ljubavi, reci...“

Nikine oči su poluotvorene.

„Ali koliko je sati? Zašto ne spavaš?“

„Razmišljam...“

„Pa prekini s vremena na vreme s poslom, ljubavi... Suviše si požrtvovan...“

Niki se lagano okrene na drugu stranu, otkrivši malo noge i za tren paleći sve njegove želje. Aleks se osmehe. Ne. Pustiću je da odmara.

„Spavaj, zlato. Volim te...“

„Hm, hm... I ja tebe.“ Poslednji pogled na onaj rokovnik. Sad ili nikad. A onda Aleks sklizne pod čaršav s osmehom kao da se sve već desilo. Zagrlj je otpozadi. I Niki se smeši. A on je jače stegne. Da. To je prava stvar.

2.

„Ljubavi, moram da bežim... Daj, dođi, doručak je gotov.“

Niki naspe iz bokala koji se puši malo kafe u dve velike, potpuno identične, šolje. Stiže Aleks. Seda prekoputa nje, još uvek sanjiv. Niki mu se osmehne.

„Dobro jutro... Jesi li lepo spavao?“

„Onako...“

„Čini mi se da ćeš se ponovo zavući u krevet...“

„Ma kakvi, i ja uskoro moram da izađem.“

Niki sipa kafu i ponovo sedne. „Evo, ovde je toplo mleko, ovde hladno, a ovde čokoladni keks koji sam pre neki dan kupila. Odličan je, ali videla sam da ga nisi ni otvorio.“

Aleks prisloni džezvu uz rub šolje i naspe sebi malo mleka. Niki prinese šolju ustima i onda se, skoro sakrivena iza nje, nasmeši. „Ljubavi, je l' ih se sećaš?“

Aleks uzme šolju, okrene je u ruci. „Ovih? Nikad video!“

„Ali, ljubavi! To su one što smo kupili kad smo prvi put pobjegli u Pariz! Sećaš se, kupila sam ti ih, a ti si mi rekao: 'Jednog dana s ovim šoljama doručkovaćemo za našim stolom u našoj kućici'. Sećaš se?“

Aleks srkne kapučino i s osmehom odmahne glavom.

„Ne...“

„Lažove. Ali, nema veze. Uopšte i nije bilo zadnje namere iza ovog razgovora.“ Aleks se skoro zadavi. Onda uzme čokoladni keks, stavi ga u usta i počne da žvaće. „Mmm... Baš je dobar.“

„Baš. Pa, dobro, ja bežim, danas imam predavanje i to ludačko...“ Niki izvadi jaknu iz ormana i navuče je. „Ah, kad smo već kod toga, mislim da

večeras neću spavati ovde, idem kući, da učim, pa u teretanu, a onda idem na večeru sa svojim. Čini mi se da postaju pomalo nervozni što svaki čas spavam kod 'Oli'.

„Zašto?“

„Zato što su savršeno shvatili da si ta 'Oli' u stvari ti.“

„Ah... Naravno.“

Aleks ostane s napola pojedenim keksom u ustima.

Niki se osmehne i krene. „Čuj, nemoj da piješ mnogo kafe, posle ne spavaš noću... Ne veruješ mi?“ I pogleda ga dvosmisleno.

Aleks se napravi da ne razume. „Da, u pravu si. Juče sam poslednju kafu popio baš kasno u kancelariji...“

Niki se na tren zamisli i onda stane.

„Čuj, Alekse... Ne, ne, ništa.“

Aleks se podigne i krene prema njoj. „Šta je, Niki, reci mi?“

„Ne, ne, ništa...“, i krene da otvori vrata. Aleks ih zatvori i stane ispred.

„Ili mi kaži ili ćeš zbog mene zakasniti na predavanje. Hajde, na šta si mislila?“

„Ja?“

„Ma ne... Pa ko drugi?“

Niki se osmehne. „Radoznala sam. Na šta si noćas mislio kad si me gledao u snu?“

„Ah...“, Aleks uzdahne i vrati se za sto. „A ja mislio...“ I sedne. A onda joj se nasmeši. „Razmišljao sam kako imam sreće. Mislio sam: ova devojka je baš lepa. A onda sam mislio na ovaj naš trenutak i... Vidi, skoro da se plašim i da kažem.“

Niki se približi s očima punim sreće, koje se cakle, oduševljena. „Ne plaši se, ljubavi, molim te, reci mi.“

Aleks je pogleda u oči. A onda duboko uzdahne i na kraju se baca. „Eto, da nikada u svom životu nisam bio tako srećan.“

„Ljubavi, ali to je divno.“ Niki ga stegne, srećna, oduševljena. Aleks je posmatra u svom zagrljaju, tako da ona to ne primeti. I pomalo je besan na sebe. Nije samo to ono što bi želeo da joj kaže. Ali se ipak smeši, ne dá da se vidi. Niki se odvoji.

„Pa, sad bežim, inače ću stvarno zakasniti.“ Brzo spusti poljubac na njegove usne. „Čujemo se kasnije! Zvaću te“, i izađe, ostavljajući ga tako, s pola keksa u ruci i poluosmehom na licu.

„Da... Ćao, ljubavi...“ I na tren pomisli na onu rečenicu koju je pevala Mina. „Sada, molim te, ili nikad. Sada ili nikad više, sigurna sam da i ti mene voliš.“

Osmehne se i pojede i onaj poslednji keks. Sad skočiti ili nikad više. Ali, nije tačno. Ima još vremena, dovrši kapučino. Bar malo, nadam se.

3.

Hol kancelarije je nepregledan. Sve je obojeno u belo i puno je svetla. Podovi su crni i izazivaju skoro mesečarski osećaj. Ogromno spiralno stepenište obavlja jedan od zidova i penje se uvis. Posvuda su okačene ogromne fotografije reklamnih kampanja različitih kolekcija iz proteklih godina da posvedoče o važnosti i stabilnosti ove modne kuće. Odmah iza staklenih vrata dve lepe i moderno obučene devojke primaju pridošlice. Sede za dva mala stola, svaka s laptopom otvorenim ispred sebe i bežičnom vezom pored. Blizu recepcije šank-bar nudi pomalo od svačega da zabavi goste koji čekaju svoj sastanak. S druge strane nalazi se dugačak, bisernobeo stočić na kom su modni časopisi i neke dnevne novine, a ispred, predivan i preudoban, beli divan. Dve žene od oko četrdeset godina sede i očigledno čekaju. Nose savršeno ukrojene kostime i bež čizme s visokom štiklom. Dobra šminka i frizura, a jedna od njih ima kožnu fasciklu. Sofisticirano pričaju i čini se da namerno ignorišu sve što se oko njih dešava. Onda jedna pogleda na sat i zavrti glavom. Očigledno, neko ih ostavlja da čekaju suviše dugo.

Iznenada, velika staklena vrata kliznu i propuste prelepu mladu crnkinju, jednostavno obučenu u farmerke, džemper i patike, koju prate druge žene s odecóm koju su izvadile iz kola parkiranih ispred ulaza. Devojka sedne na divan pored one dve žene, koje je odmah odmere, trudeći se da pokažu ravnodušnost. Hladno je pozdrave, a onda ponovo započnu međusobni razgovor. Ona osmehom uzvratí pozdrav i s dosadom proveri svoj mobilni telefon. Za to vreme žene koje su s njom nastavljaju da istovaruju zapakovanu odeću. Ona je verovatno manekenka koja treba nekom klijentu da prikaže kolekciju.

Oli se nervozno šetka gore-dole, ali pokušava da se iskontroliše. S pažnjom je odabrala svaki detalj garderobe. Nosi prelepe bele pantalone, majicu i savršeno

ukrojenu jaknu boje jorgovana, s debelim kaišem oko struka. Sa sobom nosi fasciklu u kojoj drži nekoliko crteža i različite fotografije štampane na tvrdoj podlozi. To je očigledno radna biografija koju je prethodno poslala, zajedno s molbom za stažiranje. Srce joj brzo kuca. Ne zna kako će proći razgovor. Ko zna koliko molbi oni primaju. Iako je to plaćeno bedno, ipak, bila bi velika prednost stažirati ovde. Da može da ostane ovde nekoliko meseci, radi na nekoj kampanji, da nekome postane simpatična, sve to bi joj moglo otvoriti mnoga vrata. Čak i za neki stvaran posao. Bar se tome nada.

Crna devojka ustane s divana. Jedna od gospođica na recepciji dala joj je znak da priđe. Oli uspe da čuje šta pričaju – čekaju je na spratu iznad. Ona se okrene i gospođama koje su s njom kaže da je prate. I počne da se penje stepenicama elegantnim i samouverenim pokretima.

Dođavola, pomisli Oli, stvarno je prelepa. A ja? Kad ću ja stići na red? I pogleda na sat. Već je šest. Rekli su mi u pet i trideset. Uf. Počele su i cipele da me žuljaju. Još od jutros ih nosim. Nisam navikla. Obula sam suviše visoke štikle. A onda baci poslednji pogled na manekenku koja nestaje na vrhu stepeništa. Blago njoj, nosi patike. Ali ona je već na svom mestu. Već radi.

Nakon nekoliko trenutaka, pojavi se jedna od devojaka s recepcije. „Izvinite, gospođo Kročeti...“

Oli se osvrne. „Da?“

„Upravo su me obavestili da možete da se popnete. Eđidio Lamberti vas očekuje. Idite gore i pokušajte na prva vrata desno. U svakom slučaju piše ime na pločici...“, i uputi joj ljubazan, ali suzdržan osmeh.

Oli zahvali i počne da se penje. Eđidio. Kakvo je pa to ime? Ko je on, neki od pre Hrista? Suviše starinsko ime. I dok se penje, saplete se o fasciklu koja je prethodno udarila u stepenik. Oli se osvrne da vidi da li je neko u holu to primetio. Dve gospođe, koje još uvek sede na divanu, naravno jesu. Netremice je gledaju. Oli se ponovo okrene napred. Sredi se. Ne, ne želim da znam kakvo su lice napravile ili da li će mi se smeјati. Ne želim da mi izbaksuziraju, one dve uštogljene crne udovice. I uspravne glave nastavi da se penje. Stigne na gornji sprat. Pogleda nadesno. Ugleda vrata i pločicu. Eđidio Lamberti. Pažljivo pokuca. Niko ne odgovara. Ponovo pokuca, ali energičnije. Opet nema odgovora. Pokušava po treći put, ali suviše glasno. Prinese ruku ustima kao da kaže: ups, baš sam preterala. Konačno, glas iznutra.

„Hvala bogu... Udite, udite...“

Oli podigne obrvu. Hvala bogu, za šta? Nisam valjda ja kriva što su me ostavili da čekam više od pola sata. Ja sam bila tačna. Čak sam i ranije došla. A i kakav glas, sasvim nazalan. Loš osećaj. Onda lagano pritisne bravu. „Mogu?“ Drži vrata poluotvorena nekoliko sekundi, uvukavši samo glavu i žmireći unutra. Očekuje neki znak, nešto poput: izvolite. Ali ništa. Onda se osmeli, potpuno otvori vrata i uđe, zatvorivši ih iza leđa.

Iza prilično velikog staklenog stola, čovek od oko četrdeset godina, pročelav, s naočarima upadljivog okvira, sedi i gleda u monitor kompjutera. Na sebi ima tanak džemper pink boje, ispod crvenu košulju i karirani šešir na glavi. Samo četrdeset godina. Ime mu baš ne pristaje, pomisli Oli.

Čovek ne diže pogled. Samo joj dá znak da se približi.

Oklevajući, Oli načini nekoliko koraka. „Dobar dan, zovem se Olimpija..“

Čak joj i ne dá vremena da izgovori prezime. Još uvek je ne gledajući, kaže: „Da, da, Kročeti... Znam. Ja sam vas pozvao na razgovor. Znam valjda ko ste, zar ne? Izvolite, samo sedite. Olimpija, kakvo ime..“

Olino srce sve jače udara. Ma šta on hoće? Olimpija, kakvo ime? A njegovo? Vrlo loš osećaj. Ne, ne, ne. Ne tako. Saber se. Samo hrabro. Diši, hajde, nije to ništa. To je samo neki tip pomalo ljut, možda je malo spavao, loše jeo, nije vodio ljubav noćas, ili ko zna otkad to ne radi... Ali je ipak muškarac... Sad ću malo da ga očaram. Oli promeni izraz i nacрта na licu najlepši mogući osmeh. Privlačan. Otvoren. Vedar. Intrigantan. Osmeh Oli koja napada.

„Dobro. Ovde sam zbog zahteva za stažiranjem... To bi bila čast za mene..“

„Pa, to verujem da bi za vas bila čast... Mi smo jedna od najvažnijih modnih kuća na svetu..“, i nastavi da kuca na tastaturi laptopa, i dalje je ne gledajući.

Oli proguta knedlu. Vrlo, vrlo loš osećaj. Ne. Ovde nije reč o lošem danu. Ovaj je kiseo po prirodi. Da. Jedan od onih teških i stresnih karaktera, jedan od onih što suviše rade, nikad se ne opuštaju. Ali, mogu ja to. Moram ja to.

„Baš tako. Baš zbog toga sam vas izabrala..“

„Ne, niste vi izabrali nas. Nas ne biraju. Mi biramo“, i ovog puta digne pogled s ekrana i pogleda je. Onako, direktno, ne izgovarajući joj ime. Oli oseti kako joj se obrazi boje u crveno. Sve do vrha ušiju. Srećom, nije vezala kosu, inače bi se sada videlo. Uzdahne dublje. Mrzim ga. Mrzim ga. Mrzim ga. Ali ko je on? Šta misli ko je on?

„Naravno. Očito. Samo sam rekla..“

„Vi ne morate ništa da kažete. Treba da mi pokažete svoje radove i gotovo. Oni će pričati za vas... Hajde..“, i načini žuran pokret rukom. „Zato ste ovde,

zar ne? Da vidimo šta umete... A naročito koliko ćemo vremena zbog vas izgubiti.“

Oli sada zaista počinje da biva nervozna. Ali se drži. Ponekad treba nešto progutati da bi se dobilo ono što želite. Besmisleno je sada sukobiti se. Ali, naravno, baš je kreten... Udahne još jedanput. Uzme fasciklu i otvori je na stolu. Izvadi svoje radove. Različiti crteži u različitim tehnikama, neki od njih su i crteži odeće. A onda fotografije. Niki. Dileta. Erika. Nepoznati ljudi na ulici. Portreti. Perspektive. Predeli. Lista jedan po jedan papir i pokazuje ih Edidiju. On ih uzima, okrene, prevrne, neke od njih stavi sa strane s izrazom dosade na licu. Nešto mrmlja sebi u bradu. Oli se muči da ga čuje, napreže se i malko se ispruži preko stola.

„Mmm... Prosto... Predvidljivo... Užasno... Može da prođe...“, Edidio ispaljuje seriju prideva u nizu, tiho, onako kako pregleda radove. Oli oseća kao da će da umre. Njeni radovi. Plod tolikog napora i mašte, neprospavanih noći, predosećaja koji je morao brzo da se uhvati, s nadom da će imati pri ruci papir i olovku ili fotografski aparat, a sada se ovako tretiraju, jedva, skoro s gađenjem, i to radi neki tip koji se zove Edidio i oblači se u roze i crveno. Kao muškatala. Onda dođe do poslednjeg. Reč je o reelaboraciji u fotošopu jedne od poslednjih reklamnih kampanja jedne modne kuće. U stvari, da budemo precizni, njihove modne kuće. Edidio je pogleda. Osmotri. Odmeri. I ponovo počne nešto da mrmlja ispod glasa.

A, ne! Ovog puta – ne! Oli pokuša da se umeša. „Ovo sam onako uradila, da bih se pomalo osetila kao da i ja pripadam vama...“

Edidio je pogleda iznad naočara. Intenzivno je fiksira. Oli je malo neprijatno i skrene pogled prema zidu desno. I ugleda je. Tamo, lepo izložena, iznad jednog modernog i vrednog komada nameštaja u drvetu. Velika i skupocena nagrada i pločica ispod nje. „Edidiju Lambertiju, Ediju, velikanu mode i ukusa. *British Fashion Awards*.“ Ponovo pogleda. Na zidu su okačena i druga priznanja. *Mittelmoda*. Nagrada najbolji mladi dizajner 1995. godine. I druge diplome i pločice. I sve nose njegovo ime. Ne Edidio. Edi. Već je bolje. Bar što se tiče imena.

Oli se ponovo okrene i pogleda ga. Edidio-Edi je još uvek fiksira s njenom obradom u fotošopu u ruci. „U stvari, pojasnite mi... Hteli biste da kažete, da biste se osetili bliži nama, kradete nam reklamu? I to bi bilo vaše shvatanje kreativnosti?“

Oli je preneražena. Ne uspeva da odgovori. Oseća samo kako joj se oči pune suzama. Ali, odupre se. Još jedanput. Proguta suze i priseti se one rečenice koju je uvek pisala u školsku svesku. Svake godine. Prepisujući je ispod rasporeda profesora. „Dobri umetnici kopiraju, loši umetnici krađu.“ Čak i ne primećujući, izgovori je glasno.

Edidio-Edi je gleda. Onda pogleda rad. Zatim ponovo Oli. „Zasad, vi čak i ne kopirate...“

Naduta od besa, Oli počne da skuplja radove i da ih stavlja u fasciklu. Ali onda, i ne znajući tačno zašto, po ko zna koji put duboko udahne i zastane. Pogleda Edidija-Edija u oči. Nije ni primetila koliko su plave. I ispali rečenicu, čak i ne dišući. Bez vazduha. „Dakle, jesam li izabrana za stažiranje ili ne?“

On malo razmisli. Ponovo pogleda u ekran svog kompjutera. Nešto otkuca. „Od svih osoba čije sam radove dosad pregledao, vi ste u svakom slučaju najmanje katastrofalni. Ali samo zato što se čini da ste budni...“ Onda podigne pogled na nju. „I da imate karakter. Ali, vaši radovi su teški. Mogu da vas pošaljem u naš marketinški deo, budući da vam se toliko sviđaju naše reklamne kampanje... I naravno, u početku ćete samo nositi čuvene fotokopije i kafe. I sredićete neke arhive s adresama kako biste slali pozivnice i reklame. Ali nemojte se zbog toga osećati potcenjeno. Niko nikada ne razume, naročito vi, današnja deca, koliko se može naučiti slušajući i krećući se otvoreno na rubovima glavne scene. Tamo gde se stvari dešavaju. Da vidimo da li ste dovoljno ponizni da istrpите... A onda ćemo videti... Sad uzmite ove vaše crteže na nivou jaslica i idite. Vidimo se sutra u osam i trideset.“ Podigne po poslednji put pogled, fiksirajući je u oči. „Tačno.“

Tačno. Kao ti, pomisli Oli, dok sakuplja crteže i fotografije i vraća ih u fasciklu. Edidio-Edi se ponovo koncentriše na svoj kompjuter.

Oli se dignu. „Dakle, do sutra, doviđenja.“ On ništa ne kaže. Oli zatvori vrata iza leđa. Čim je izašla napolje, nasloni se na zid. Digne oči prema nebu. Onda ih zatvori i odahne.

„Gadno, je l’?“ Oli hitro otvori oči. Crnpurast mladić, visok skoro koliko i ona, s intenzivnozelenim očima, naočarima za vid s tankim okvirom i veselim izrazom na licu posmatra je. „Znam, Edi izgleda nemilosrdan. U stvari, i jeste. Ali, ako ga ubediš, rešila si stvar.“

„Misliš? Ne znam... Na stranu što je prvi put da me neki muškarac čak ni na tren ne pogleda! Odnosno, natera da se zamisliš, imam dvadeset godina i

već starim? Postajem ružna... Ukratko, odmah te baci u depresiju! Sredio me je u potpunosti!“

„Ne, to nema veze... On je takav. Ekscentrik. Perfekcionista. Nemilosrdan. Ali je i odličan, genijalan i, pre svega, sposoban da otkrije talente kao niko ovde. Ali, je li te izbacio ili ne?“

„Rekao je da sutra počinjem da fotokopiram. Lep početak...“

„Ma, šališ se! Naravno da je lep početak! Ti nemaš predstavu koliko bi ljudi želelo da je na tvom mestu.“

„Naročito... Baš je dobro ovde kod nas u Italiji ako ljudi žele da rade u fotokopirnici. Ali, ako je to jedini način da ovde naučim nešto o modi i crtežu, pristajem...“

Mladić se osmehne. „Bravo! Mudra i strpljiva. Ja sam, inače...“, i dok pruža ruku da se predstavi, papiri koje drži pod miškom padnu na pod, rasuvši se na sve strane. Neki polete čak i dole, niz stepenice. Oli se nasmeje. Mladić je prestrašen i postaje crven. „Ja sam Smotanko, eto to sam ja...“, i spusti se na sve četiri da ih sakupi.

Oli klekne da mu pomogne. „Da, Smotanko je prezime... Ali ime?“, i osmehne mu se.

Mladić se uteši. „Simone, zovem se Simone... Radim ovde već dve godine. Ja sam u marketinškom odeljenju.“

„Ne, ne mogu da verujem.“

„Veruj... Tamo sam.“

„I ja. Od sutra ono što imaš da fotokopiraš daj meni. Edi je odlučio da počnem odande zato što moji crteži izazivaju sažaljenje.“

„Ma daj! Onda okej, zasuću te papirima!“

„Hej, čini mi se da si već počeo...“, i nastavi da ih skuplja.

Simone je, zbunjen, pogleda. „Tačno, izvini... U pravu si. Ja ću to, ti si bila suviše ljubazna. Ako moraš da ideš...“

Oli skupi ostale papire, siđe nekoliko stepenika i pokupi i one koji su tamo završili. Ponovo se popne i pruži mu ih. Onda pogleda na sat. Dođavola. Sedam. „Okej, idem.“

Simone skupi sve svoje listove i dignu se. „Naravno, mogu misliti. Imaš toliko toga da uradiš, s obzirom na to da ti od sutra neće ostajati mnogo slobodnog vremena! Večeras iskoristi!“

Oli ga pozdravi i siđe niz stepenice. Ova rečenica ima ukus mudrosti. Pa ipak, kakav smešan tip. Pomalo smotan, ali smešan. Simone je gleda kako klizi niz stepenice, onako s leđa. Hitra, vitka, napeta. Lepa. Da, stvarno lepa. I zaista je srećan što će je ponovo videti sutradan kako fotokopira. Oli sačeka da se staklena vrata otvore. Pozdravi dve devojke s recepcije. Onda izađe iz kancelarije. Pređe nekoliko koraka, prođe veliku električnu kapiju i baš kad je prilazila vespri, ugleda njega. U autu je. Njegov novi beli „činkvečento“ s crnim branicima. Brzo ablenduje. Oli digne ruku i mahne mu, smešeci se. Potrči mu u susret i brzo otvori vrata.

„Ma daj, Đampi! Šta ti radiš ovde?“ I zalepi mu poljubac u usta. „Stvarno sam srećna! Nisam to očekivala!“

„Ljubavi, znao sam da je ovo važan dan za tebe i došao sam po tebe! Ostavi ovde vespri, ja ću ti je posle dovesti“, kaže Đampi ubacujući u prvu.

„Okej, super! Ovo je jedna od onih prilika kada sam srećna što postojiš...“

Đampi je pogleda praveći se da mu je krivo. „A zašto, inače nisi srećna?“

„Jesam... Ali sada mi je baš trebalo malo ljubavi!“

Đampi se ponovo nasmeši. Iako mu ova reč pomalo zastaje u grlu, odluči se da to ne pokaže. „Pa... Kako je prošlo?“

„Polukatastrofa... Ali moram da uspem...“ I Oli odluči da mu sve ispriča putem prema centru, ostavljajući iza leđa veliku zgradu.